

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **Ing. M. O.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2021, č. j. 024913/2021/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zčásti změnil výrokovou část rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 3. 2020, č. j. 49511/2020-MURI/OÚMVV/1012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), když z textu výrokové části prvostupňového rozhodnutí vypustil nepřiléhavý odkaz na § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť ve dnech 24. 7. 2018

a 24. 9. 2018 bylo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy zjištěno, že blíže nezjištěný řidič žalobcem provozovaného vozidla při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Za uvedené přestupky (byť správní orgány hovoří o spáchání přestupku v jednotném čísle, je zjevné, že za vinu je žalobci kladeno spáchání dvou přestupků téže skutkové podstaty ve vícečinném souběhu) byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Účastníci řízení na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Podstatný obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 7. 2018 byla žalobci dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu doručena výzva k zaplacení určené částky ve výši 700 Kč, respektive alternativně ke sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla žalobcem provozovaném, a to na základě zjištění, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když dne 24. 7. 2018 v 18:19 hodin v ulici Revoluční v obci Strančice mezi GPS body [49.947636N 14.685533E] - [49.948554N 14.682285E] ve směru jízdy na Mnichovice blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované osobní vozidlo registrační značky X rychlostí nejméně 59 km/h v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h; tento blíže nezjištěný řidič překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 9 km/h.
6. Na výzvu reagoval žalobce dne 13. 8. 2018 sdělením totožnosti řidiče. Tím měl být J. G., narozený X, bytem X. V návaznosti na obsah žalobcova podání zaslal správní orgán I. stupně dne 4. 9. 2018 označené osobě na uvedenou adresu výzvu k podání vysvětlení. Tuto výzvu se však provozovateli poštovních služeb nepodařilo doručit a správnímu orgánu I. stupně ji vrátil zpět.
7. Další výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci doručena dne 27. 9. 2018. Žalobce byl vyzván k zaplacení určené částky ve výši 700 Kč, respektive alternativně ke sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla žalobcem provozovaném, a to na základě zjištění, že dne 24. 9. 2018 v 12:06 hodin na pozemní komunikaci v obci Tehov na křižovatce ulic Všešterská a Na Hůře mezi GPS body [49.9703947N 14.6929664E] - [49.9677583N 14.6892603E] ve směru jízdy na Všeštery jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při

užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když nezjištěný řidič řídil toto vozidlo rychlostí nejméně 49 km/h v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená na 40 km/h; překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 9 km/h.

8. Rovněž na tuto výzvu reagoval žalobce dne 4. 10. 2018 sdělením totožnosti řidiče. Tím měla být i v tomto případě osoba jménem J. G., bytem na adrese výše uvedené. V návaznosti na obsah žalobcova podání zaslal správní orgán I. stupně dne 11. 10. 2018 označené osobě na uvedenou adresu výzvu k podání vysvětlení. Také tuto výzvu se provozovateli poštovních služeb nepodařilo doručit, a správnímu orgánu I. stupně ji proto vrátil zpět.
9. S ohledem na to, že správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, dne 5. 3. 2019 usneseními dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky projednávané věci odložil.
10. Téhož dne správní orgán I. stupně vydal a žalobci doručil příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorových vozidel registrační značky X a registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití těchto vozidel na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když se blíže nezjištěný řidič ve dnech 24. 7. 2018 a 24. 9. 2018 při řízení inkriminovaných vozidel dopustil skutků vykazujících znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
11. Ve stanovené lhůtě podal žalobce proti příkazu odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupcích pokračoval.
12. Dne 5. 3. 2020 (tj. poslední den před uplynutím roční prekluzivní lhůty) bylo vydáno a téhož dne žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně shledán vinným ze spáchání již výše uvedeného přestupku provozovatele vozidla (*de facto* přestupků dvou) podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dospěl k závěru, že byl naplněn jak formální znak přestupku, tak i znak materiální, který spočívá v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou, neboť nedodržování rychlostních limitů podstatně zvyšuje míru ohrožení dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích a řadí se k častým příčinám dopravních nehod s vážnými následky.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání bez uvedení důvodů, které doplnil dne 7. 4. 2018 samostatným podáním. Uvedl v něm, že správnímu orgánu I. stupně je známa totožnost řidiče, který se skutků dopustil. Je jím – jak žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil – pan J. G.. Toto sdělení je ze zákona skutečností odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě. Pokud provozovatel vozidla takového údaje správnímu orgánu sdělí, není možné, aby správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla. Správní orgán I. stupně však zákon porušil a zcela účelově věc odložil, aby mohl zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Žalobce coby provozovatel vozidla však nemůže za to, že řidič vozidla asi zemřel, případně že si nepřebírá poštu nebo

že se odstěhoval. Správní orgán I. stupně měl obeslat řidiče opakovaně, popř. mu ustanovit pro doručování opatrovníka. Dále žalobce v odvolání uvedl, že pro splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu je nutné prokázat, že následkem jednání nebyla způsobena dopravní nehoda, a to i taková, která se nemusí hlásit Policii České republiky. Z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jak může správní orgán I. stupně s jistotou tvrdit, že jednání vykazuje znaky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu. Následkem jednání ze dne 24. 9. 2018 přitom nehoda byla. Účastníkem a viníkem nehody je pan L. F.. Současně žalobce v odvolání namítl, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí neuvádí, že by měl provozovatel vozidla omezit nebo dokonce ohrozit jiného účastníka silničního provozu. Jednáním žalobce – provozovatele vozidla tak nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Žalobce v odvolání dále namítl, že ve správním spisu není jediný důkaz o tom, že by k překročení rychlosti došlo v místě, které uvedl správní orgán I. stupně. Žalobce konečně tvrdil, že automatizovaný prostředek byl obsluhován, přičemž výstupy z tohoto zařízení jsou spravovány soukromým subjektem. K tomu žalobce navrhl důkaz výsledkem obsluhujícího pracovníka pana R. N..

14. Dne 19. 2. 2021 žalovaný vydal a žalobci doručil napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobcem uvedený údajný řidič vozidla J. G. byl vyzván k podání vysvětlení. Obě dvě zaslané výzvy se však správnímu orgánu I. stupně vrátily zpět jako nedoručené. Zákonem stanovené podmínky, tedy učinit nezbytné kroky ke zjištění řidiče, byly naplněny. Ustanovení opatrovníka by materiálně nepřineslo žádné nové skutečnosti. Dále žalovaný uvedl, že nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že se v prvostupňovém rozhodnutí blíže nezabýval otázkou, zda v souvislosti s přestupkem spáchaným neznámým řidičem došlo k dopravní nehodě, jelikož žádná taková indicie neplynula z podkladů pro vydání rozhodnutí a ani žalobce před správním orgánem I. stupně takovou skutečnost neuvedl. Sdělení o tom, že následkem skutku ze dne 24. 9. 2018 došlo k dopravní nehodě, kterou zavinil pan L. F., je navíc totožné se sdělením, které je obsaženo v odvolání podaném jiným účastníkem řízení ve věci vedené pod sp. zn. SZ_053679/2020/KUSK. Další obdobná sdělení jsou uvedena v dalších dvou žalovaných vedených řízeních. Dle žalovaného žalobce pouze šablonovitě kopíruje procesní taktiku obhajoby. Následek žalobcem tvrzený tedy dle žalovaného fakticky nevznikl. Cílem žalobce je toliko ztížit vedení probíhajícího řízení. Tvrzení žalobce o tom, že se v důsledku skutku ze dne 24. 9. 2018 stala dopravní nehoda, je tedy dle žalobce zcela nevěrohodné. K námitce naplnění materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že nebezpečnost jednání je nutno spatřovat již v samotném překročení nejvyšší povolené rychlosti. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí jejich ohrožení. Pokud jde o odvolací bod směřující k místu, kde ke skutkům došlo, uvedl žalovaný, že bylo spolehlivě prokázáno, kde k překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo. Součástí spisové dokumentace jsou ověřovací listy vydané Českým metrologickým institutem, na kterých je umístění daných rychloměrů uvedeno. Námitka žalobce není dle žalovaného opřena o žádný relevantní důkaz, naopak ověřovací listy mají podobu veřejné listiny, což znamená, že je zapotřebí na ně hledět jako na správné, dokud se neprokáže opak. K námitce, že radary byly spravovány soukromým subjektem, žalovaný uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že společnosti AŽD Praha s.r.o. a CAMEA, spol. s r.o., nejsou hmotně zainteresovány na postihu řidičů. Dále žalovaný uvedl, že tento automatizovaný technický prostředek nemohl být manuálně

obsluhován, jelikož pracuje v automatickém režimu. Data jsou přenášena v šifrované podobě zabezpečenou formou do datového centra, odkud dochází k dekodování dat přestupku na pokyn příslušníka městské policie, který je k tomu pověřen. Přenos je realizován službou mobilního operátora. S ohledem na to žalovaný vyhodnotil za irrelevantní návrh žalobce na výslech obsluhujícího pracovníka, neboť žádná osoba radar neobsluhovala.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

15. Žalobce tvrdí, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zpochybnil zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný však vady prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím nezhojil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí chybně vypořádává s argumenty žalobce vznesenými v odvolání a některé argumenty a důkazní návrhy přechází bez povšimnutí. Žalovaný dle žalobce nedostal požadavku vyplývajícího z § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nevypořádal celou řadu odvolacích námitek. Zejména se jedná o námitku *„úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek nebo povinnost ustanovit řidiči opatrovníka či ho opakovaně obeslat.“* Z toho důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné.
16. Žalobce je názoru, že správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil identitu řidiče, který se skutků dopustil. Správním orgánům je tedy totožnost řidiče známa. Žalobce dle svého názoru nemůže za to, že tento řidič nereagoval na obeslání zaslané mu správním orgánem I. stupně, respektive že si zásilku nevyzvedl, a ta se vrátila jako nedoručená zpět. Odložil-li následně správní orgán I. stupně zcela účelově věc a zahájil-li se žalobcem – provozovatelem vozidla řízení o přestupku provozovatele vozidla, porušil tím zákon. Dle názoru žalobce měl správní orgán I. stupně či žalovaný postupovat podle správního řádu a ustanovit řidiči opatrovníka nebo ho obeslat opakovaně.
17. Postup správních orgánů považuje žalobce za nezákonný také proto, že nebyla naplněna ani další ustanovení zákona o silničním provozu. Pro splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu je nutné prokázat, že následkem jednání popsaného správními orgány nebyla způsobena dopravní nehoda, a to i taková, která se nemusí hlásit Policii České republiky (nehoda nesplňující podmínky dle § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu). Žalobce výslovně uvedl, že se následkem jednání stala nehoda a že jejím viníkem je L. F., narozený 1. 9. 1985, přechodně bytem Koněvova 725/12, Praha 3. Správní orgány pouze konstatují, že je tvrzení žalobce účelové, aniž by viníka nehody vyslechly. Dokonce ho ani nepožádaly o součinnost formou žádosti o podání vysvětlení. Žalovaný se tedy s touto skutečností zákonným způsobem nevypořádal, a rozhodnutí je tak i z tohoto důvodu nezákonné.
18. Žalobce dále namítá, že správní orgány neuvádí, že by měl žalobce svým jednáním omezit nebo dokonce ohrozit jiného účastníka silničního provozu. Je tak dle žalobce nesporné, že žalobce nikoho neohrozil, ale dokonce ani neomezil. V této souvislosti žalobce připomíná, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiální stránky přestupku. Dále žalobce tvrdí, že Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že okolnostmi, jež snižují

nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Dle žalobce je zcela nedostačující tvrzení žalovaného, že materiální znak ohrožovacího přestupku je naplněn již samotným vytvořením potencionálně nebezpečné situace. Materiální znak přestupku dle žalobce v posuzovaném případě naplněn nebyl.

19. V další části žaloby žalobce namítá, že v případě obou skutků, za něž byl žalobce shledán (objektivně) odpovědným, nedošlo k překročení rychlosti v místě, které uvedl správní orgán I. stupně. Tvrdí též, že žalobce v průběhu řízení před správními orgány poukázal na skutečnost, že automatizovaný prostředek měření rychlosti byl obsluhován a dále že jsou výstupy z tohoto zařízení spravovány soukromým subjektem. Za tímto účelem žalobce navrhoval výslech obsluhujícího pracovníka, avšak správní orgány tomuto důkaznímu návrhu nevyhověly. Rozhodnutí správního orgánu musí dle žalobce splňovat požadavky kladené na jeho obsah procesními řády a musí z něho být seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým skutkovým i právním závěrům dospěl. Z pořízené fotodokumentace z místa jednání dle názoru žalobce nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Z fotografií lze dovodit pouze registrační značku vozidla a jeho tovární značku. Řádné zadokumentování protiprávního jednání na místě je nezbytným předpokladem pro jeho dokazování v následném řízení. Žalovaný se ani s jednou skutečností zákonným způsobem nevypořádal, a napadené rozhodnutí je tak i z tohoto důvodu nezákonné.
20. V obsáhlém vyjádření k žalobě, v němž je hojně citována judikatura Nejvyššího správního soudu, žalovaný uvedl mj., že je nesporné, že se osobu řidiče vozidla nepodařilo zjistit. S tím se měl žalovaný vypořádat už na straně páté napadeného rozhodnutí. Výzva zasláná žalobcem uvedené osobě se správnímu orgánu I. stupně vrátila jako nedoručitelná. Dále žalovaný uvádí, že z fotodokumentace založené ve správnímu spisu je patrné vozidlo s viditelnou registrační značkou. Z ověřovacího listu rychloměru je nesporné jeho umístění. Žalobce měl po celou dobu řízení – a byl o tom opakovaně poučen – možnost navrhopvat a tvrdit takové skutečnosti, se kterými je spojen zánik odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalobce byl vyzván ke sdělení všech skutečností a důkazů. Protože zůstal nečinným, nesporně neměl žádné návrhy ani důkazy. K námitce, že se v důsledku skutku ze dne 24. 9. 2018 stala dopravní nehoda, kterou měl zavinit pan L. F., se žalovaný vypořádal už na straně páté až šesté napadeného rozhodnutí. Jde pouze o opakovaná obstrukční a účelová tvrzení. K námitce, že jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, žalovaný uvádí, že se s touto námitkou vypořádal již na straně šesté a sedmé napadeného rozhodnutí. K námitce, že byl automatizovaný prostředek měření rychlosti obsluhován a že jsou výstupy z tohoto zařízení spravovány soukromým subjektem, žalovaný uvádí, že se s touto námitkou vypořádal na straně sedmé napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že společnost AŽD Praha s.r.o. a CAMEA, spol. s r. o. nejsou hmotně zainteresovány na postihu řidičů. Odvolatel své tvrzení, že jsou výstupy z měřicího zařízení spravovány soukromým subjektem, nijak neprokázal.

Posouzení žalobních bodů

Správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla

21. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
22. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
23. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“
24. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 - 22, Nejvyšší správní soud připomněl, že „si je vědom své dřívější velmi hojné judikatury k této právní otázce (provedení tzv. nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku – pozn. zdejšího soudu); je však nezbytné konstatovat, že krom představení některých obecně platných závěrů se ve většině případů jedná o zcela individuální posouzení konkrétní situace, přičemž se v nich zohledňují jemné nuance každého konkrétního skutkového stavu.“ Pokud jde o „obecně platné závěry“ ve vztahu k této otázce, lze přitom z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu vysledovat trend rozlišovat případy řidičů s označenou adresou v tuzemsku a řidičů s označenou adresou v cizině. K názoru, že správní orgán učinil dostatečné nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče vozidla i tehdy, pokud se mu nepodařilo doručit výzvu na řádně označenou adresu řidiče v cizině, se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 5. 6. 2020, 4 As 450/2019 - 36. V tomto rozsudku uvedl, že „[m]ožnosti, kterých správní orgán může při vyhledávání osob v cizině a případném následném správním řízení využít, jsou totiž značně omezené. Vzhledem k nutnosti respektovat suverenitu cizího státu totiž nepřichází v úvahu hrozba předvedení, natož jeho faktická realizace. (...) Závěr o tom, že správní orgány nejsou povinny provádět rozsáhlé pátrání po pachatelích přestupků za plného využití všech dostupných nástrojů, je podporován i smyslem ustanovení o odpovědnosti provozovatele vozidla. (...). Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel se nachází v zahraničí a je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. To sice neznamená, že k jeho usvědčení je nutné jeho doznání, avšak nedostupnost označené osoby žijící v cizině výrazným způsobem ztěžuje možnost obstarávání přesvědčivých důkazů. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplyvá a označená zahraniční osoba je nedostupná, není nutné trvat na tom, aby se ji správní orgán nadále snažil kontaktovat. Tím spíše není možné přisvědčit stěžovateli, že správní orgán by měl nejprve zahájit správní řízení s takovou osobou, marně se pokusit o další kontakt s ní, následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Takový výklad je totiž zcela nepřijatelným formalismem. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení stěžovatelkou označené pachatelce přestupku do Rumunska.

Opakované zasílání těchto výzev nekontaktní osobě by mělo za následek jen zbytečné průtahy v řízení o přestupku provozovatele vozidla.“ (zvýraznění provedl zdejší soud).

25. Na uvedené závěry Nejvyšší správní soud navázal v aktuálním rozsudku ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019 - 32. V tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud zdůraznil, že shora citované závěry nelze aplikovat na situaci, kdy si označený řidič v cizině zásluku převezme, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018 - 27.
26. V nyní projednávané věci označil žalobce za řidiče, který měl žalobcem provozované vozidlo řídit ve dnech 24. 7. 2018 a 24. 9. 2018, osobu jménem J. G., žijící údajně ve státě X. Stranou soud ponechává otázku, zda se ze strany žalobce jednalo o obstrukční taktiku. V této souvislosti mimochodem Nejvyšší správní soud judikuje, že v případě, že provozovatel vozidla dostatek identifikačních údajů sdělí, je nutné od sebe přísně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 - 46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 - 47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Tedy za situace, kdy je zde důvodné podezření, že by se o obstrukční praktiku mohlo jednat, klade judikatura správních soudů klade nižší požadavky na předběžnou „pátrací“ činnost správních orgánů po indiciích o možném pachateli přestupku.
27. Nehledě na posouzení otázky, zda se v nyní posuzované věci ze strany žalobce o obstrukční taktiku jednalo, či nikoliv, lze konstatovat (a mezi stranami to není sporné), že se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo tuto osobu úspěšně obeslat. Panu J. G. byla výzva k podání vysvětlení zaslána celkem dvakrát – nejprve ve vztahu ke skutku ze dne 24. 7. 2018, později ve vztahu ke skutku ze dne 24. 9. 2018. V obou dvou případech se zásluky správnímu orgánu I. stupně vrátily zpět jako nedoručené. Ve světle výše uvedených závěrů přijatých Nejvyšším správním soudem tak lze uzavřít, že správní orgány nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu uskutečnily. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Skutek ze dne 24. 9. 2018 měl za následek dopravní nehodu

28. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“
29. Pro vyvození odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla a uložení sankce musí být tedy kumulativně splněny následující podmínky: (i) porušení pravidel musí být zjištěno prostřednictvím automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy (kamera, radar) nebo jde o parkovací delikt; (ii) porušení pravidel musí vykazovat znaky přestupku, tedy je způsobilé k tomu, aby o něm bylo vedeno řízení o přestupku a uložena sankce za přestupek – tato podmínka má vyjádřit subsidiární povahu přestupku

provozovatele vozidla ve vztahu k přestupku řidiče vozidla; (iii) následkem porušení pravidel není nehoda; dojde-li k nehodě, tj. k porušení pravidel, které nemá pouze ohrožující charakter, akcentuje se společenský zájem na potrestání skutečného pachatele nehody, a nikoliv subsidiárního viníka v podobě provozovatele.

30. Žalobce zpochybňuje naplnění všech tří uvedených podmínek. Co se týče v pořadí třetí uvedené podmínky, tvrdí, že pro splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu je nutné prokázat, že následkem porušení pravidel nebyla způsobena dopravní nehoda.
31. K uvedenému žalobcovu tvrzení soud předně uvádí, že v případě této podmínky (absence následku v podobě dopravní nehody) se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností *prokázána pouze prokázáním* komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Nenaplnění podmínky § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu tak lze prokazovat pouze tím, že následkem jednání dopravní nehoda byla. Po správních orgánech tak nemůže být spravedlivě požadováno, aby učinily předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, č. 951/2006 Sb. NSS: „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.*“
32. Současně však žalobce tvrdí (a uvedl to již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) konkrétní okolnosti nehody, která se údajně v důsledku jednání ze dne 24. 9. 2018, pro které je žalobce trestán, měla stát. Viníkem nehody měl být pan L. F., jehož kontaktní údaje žalobce žalovanému sdělil. Žalobce namítá, že uvedená osoba měla být vyslechnuta, popř. že měla být požádána o součinnost formou žádosti o podání vysvětlení. Žalovaný má naproti tomu za to, že se jedná o ryze obstrukční a účelové sdělení.
33. Rovněž soud má toto žalobcovo sdělení ze zjevně účelové, a navíc odporující jiným žalobcem poskytnutých informací. Porušení pravidel silničního provozu se dopustil správními orgány blíže nezjištěný řidič. Žalobce coby provozovatel vozidla by za nehodu nebyl odpovědný tehdy, pokud by tento nezjištěný řidič zavinil nehodu v důsledku svého jednání spočívajícího v překročení místní úpravou stanovené maximální povolené rychlosti. Žalobce však tvrdí, že se měla stát nehoda, jejímž viníkem byl jakýsi pan L. F.. Tato osoba však řidičem žalobcem provozovaného vozidla v inkriminovaný čas podle žalobce nebyla (dle žalobce to byl pan J. G.). Soudu tudíž není jasné, proč žalobce tvrdí, že se nehoda stala v důsledku jednání, za které je žalobce správními orgány na základě objektivní odpovědnosti sankcionován, když současně uvádí, že viníkem nehody je osoba od řidiče odlišná.

34. Negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) lze navíc usuzovat z dostupných podkladů, tj. z automatizovaným technickým prostředkem pořízených fotografií, které v nejmenším nenasvědčují tomu, že by při spáchání deliktního jednání (dne 24. 9. 2018 v časovém intervalu od 12:05:34 do 12:06:02 h – srov. údaje na snímcích, jež jsou založeny ve spisu) spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti byla způsobena dopravní nehoda. Soud je s ohledem na to názoru, že žalobcem požadovaný výslech pana L. F. (popř. předvolání k jeho vysvětlení) by představoval úkon nadbytečný, neboť má žalobcovo tvrzení o nehodě – ve shodě se žalovaným – za zjevně obstrukční. Byť se žalovaný mohl dle soudu odvolací námitce žalobce o údajné nehodě věnovat precizněji (uvedl, že zcela totožná nebo obdobná sdělení jsou mu známa z jiných řízení a že cílem sdělení je toliko ztížit vedení řízení), nepovažuje soud vypořádání tohoto argumentu za nepřezkoumatelné. I tento žalobní bod má soud za nedůvodný.

Nenaplnění materiálního znaku přestupku

35. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou naplnění materiálního znaku přestupku. Dle žalobce nebyl v případě projednávaných skutků nikdo ohrožen ani omezen, a tudíž k naplnění materiálního znaku přestupku nedošlo. Tím žalobce *de facto* zpochybňuje naplnění druhé podmínky zakotvené v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, totiž že provozovatel vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 téhož zákona odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu.

36. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobce v případě obou skutků, za něž byl coby provozovatel vozidla sankcionován, nezpochybňuje. Níže se soud zabývá tedy toliko znakem materiálním, jenž žalobce v jednání spáchaném blíže nezjištěným řidičem nespátňuje.

37. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).

38. Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.

39. Přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti při jízdě na pozemní komunikace je tzv. přestupkem ohrožovacím. A právě materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn *ipso facto* naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomuto např. blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, v němž se uvádí:

„[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“ Obdobně k tomu uvádí též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, že „[v] obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.“ K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti. Dle žalobce takové okolnosti v daném případě existovaly. Tento názor však soud nesdílí.

40. Již v notoricky známém rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, zdůraznil soud nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V daném případě šlo o situaci, kdy byla řidičem překročena rychlost o 2 km/h, a to několik metrů před označením *konec obce* mimo zastavěné území obce. Naproti tomu v nyní projednávané věci žalobce nikterak nepopírá, že při řízení jím provozovaných vozidel registračních značek X a X překročil nezjištěný řidič v obci Strančice, resp. v obci Tehov maximální povolenou rychlost nejméně o 9 km/h (v případě obou dvou skutků). V případě skutku ze dne 24. 7. 2018 tento nezjištěný řidič tedy překročil stanovený limit 50 km/h nejméně o 18 %, v případě skutku ze dne 24. 9. 2018 byl stanovený limit 40 km/h překročen nejméně o 22,5 %. Dle názoru soudu se v obou dvou případech jedná o porušení právní povinnosti nepoměrně vážnější než v odkazované věci. Soud je tedy názoru, že v situaci, kdy žalobce překročil povolenou rychlost v obci natolik výrazně, je již téměř vyloučené, aby vůbec nějaké významné okolnosti, pro něž by skutek nebyl nakonec jako přestupek posouzen, byly správními orgány shledány. Cíleně však soud uvádí *téměř vyloučené*, neboť si je vědom toho, že okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 9 km/h již tomu tak je. Takovýto přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 5 As 104/2008 - 45). Proto ani nyní zdejší soud netvrdí, že v případě překročení rychlosti v obci o 9 km/h jsou automaticky naplněny materiální znaky přestupku. Tvrdí však toliko, že v takovém případě lze významné okolnosti, pro něž by skutek nakonec neměl být jako přestupek klasifikován, shledat již jen velmi zřídka.
41. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí v rámci úvahy o naplnění materiálního znaku přestupku uvedl k oběma skutkům toliko, že materiální znak byl naplněn „*ohrožením bezpečnosti provozu na pozemních komunikaci rychlou jízdou, neboť*

nedodržování rychlostních limitů podstatně zvyšuje míru ohrožení dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích a řadí se k častým příčinám dopravních nehod s vážnými následky.“ Jedná se sice o konstatování zcela obecné, avšak správní soudy v minulosti dovodily, že tam, kde splývá materiální a formální znak přestupku, není třeba zevrubného odůvodňování, a naopak postačí i jen stručné konstatování, že je společenská škodlivost dána. Jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, správní orgány se materiální stránkou v řadě případů *výslovně* zabývat nemusí, to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje. Námitku směřující k naplnění materiálního znaku přestupku však žalobce nevznáší poprvé v žalobě. Vzhledem k tomu, že totéž žalobce uvedl již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, měl se otázkou existence materiálního znaku přestupku v případě obou skutků zabývat především žalovaný. Ten v napadeném rozhodnutí reagoval – obdobně jako správní orgán I. stupně v rozhodnutí prvostupňovém – pouze zcela obecnými argumenty o tom, že materiální znak přestupku byl naplněn již samotným vytvořením potencionálně nebezpečné situace, aniž by svá tvrzení jakkoliv individualizoval ve vztahu k projednávané věci. Dle názoru soudu bylo tedy chybou, pokud žalovaný neupřesnil, proč dané skutky představovaly nebezpečí pro jiné osoby a pokud se žalovaný nevyjádřil alespoň elementárně např. ke specifikům daných lokalit – k tomu, zda se měřené úseky nacházejí v centru obcí, nebo naopak na periferii sídel, zda se jedná o zastavěná území, nebo o území staveb prostá, či např. zda je v lokalitě zvýšená pravděpodobnost výskytu chodců, anebo naopak pravděpodobnost minimální. Lze tedy souhlasit se žalobcem, že se žalovaný s jeho odvolací námitkou nevypořádal dostatečně.

42. I přes výše uvedené má však soud za to, že napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti není. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. Není možno zapomínat na to, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by ryzím formalismem rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem.
43. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává *prima facie* jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53).

44. Na základě ve spisu založených podkladů dospěl soud k závěru, že v případě obou posuzovaných skutků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti lze hovořit právě o oněch „případech běžně se vyskytujících“ (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 237/2015 - 31), kdy jednání naplňující formální znaky přestupku zároveň naplňuje i znaky materiální. Tedy jinými slovy, dle názoru soudu se k okolnostem jednání blíže nezjištěného řidiče žádné významné okolnosti, které by vyloučily, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nepřidružily. Pokud jde o skutek ze dne 24. 7. 2018, podává se ze snímků zachycených automatizovaným technickým prostředkem, že se v blízkosti inkriminovaného místa v obci Strančice nacházel chodník a přechod pro chodce. Ta samá skutečnost se potom podává i ze snímků zachycených radarem v obci Tehov dne 24. 9. 2018, na nichž je vidět přechod pro chodce a před ním pak dostatečně výmluvné výstražné vodorovné dopravní značení upozorňující na možný pohyb dětí. Sama o sobě je v případě tohoto skutku vypovídající i skutečnost, že v místě byla oproti obecné úpravě pravidel provozu na pozemních komunikacích maximální povolená rychlost stanovena na pouhých 40 km/h. Za takto nastíněných okolností lze dle názoru soudu vyloučit, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o hodnotu nikoliv nepatrnou neneslo znaky přestupkového jednání. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Ze správního spisu nevyplývá, v jakém místě a kdy ke skutkům došlo

45. Žalobce dále tvrdí, že k překročení rychlosti nedošlo v místě, které uvedl správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí. Z pořízené fotodokumentace dle jeho názoru nelze dovodit, kdy a kde se skutky udály.
46. Uvedené námitky považuje soud za zcela liché. Správní spis obsahuje fotodokumentaci zachycující kromě vozidel žalobcem provozovaných rovněž konkrétní místa na pozemních komunikacích, která jsou díky různým na snímcích viditelných detailům snadno odlišitelná od míst jiných. Místa spáchání přestupků jsou s nejvyšší přesností za pomoci bodů GPS specifikována již v oznámeních o podezření ze spáchání přestupku, která adresovala Městská policie Říčany správnímu orgánu I. stupně, jakož i ve výzvách k zaplacení určené částky, které prvostupňový orgán adresoval žalobci. Ty samé údaje o místech spáchání přestupků jsou potom uvedeny i ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Není důvodu pochybovat o tom, že by snad tyto souřadnice byly uvedeny chybně. Nebyl zdán důvod k pochybnostem ani o tom, že přestupky byly spáchány v přesně uvedené časy, které zaznamenaly radary. K měření byly použity rychloměry, které byly podrobeny ověřovací zkoušce požadovaných metrologických vlastností. V době, kdy ke změření rychlosti po komunikaci jedoucích vozidel došlo, byla tato ověření platná. V řízení nebyla zjištěna žádná okolnost zpochybňující správnou funkci měřidel. Jak správně podotkl žalovaný, ověřovací listy, na nichž je mj. uveden i údaj o umístění rychloměrů, představují veřejné listiny, pro něž platí presumpce správnosti. To má za následek, že se důkazní břemeno přenáší na toho, kdo popírá správnost jejího věcného obsahu. Není-li pravdivost veřejné listiny vyvrácena prokázáním opaku, považuje soud pro účely hodnocení důkazů obsah listiny za pravdivý. Pouhá námitka žalobce o tom, že k překročení rychlosti snad mělo dojít v jiných místech, než je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí (aniž by žalobce svoji domněnku blíže objasnil a uvedl, kde k přestupkům mělo dojít), tak soud považuje za ničím nepodložené tvrzení, které není absolutně způsobilé správnost dat prezentovaných správními orgány jakkoliv zpochybnit. Rovněž způsob, jakým se

s totožným odvolacím bodem vypořádal žalovaný, považuje soud za dostatečný. Žalobní námitka je proto nedůvodná.

Automatizovaný prostředek měření rychlosti byl obsluhován, výstupy ze zařízení jsou spravovány soukromým subjektem

47. Žalobce rovněž namítá, že v průběhu řízení před správními orgány poukázal na skutečnost, že automatizovaný prostředek měření rychlosti byl obsluhován a že jsou výstupy z tohoto zařízení spravovány soukromým subjektem. Žalobce navrhoval výslech obsluhujícího pracovníka, avšak správní orgány tomuto důkaznímu návrhu nevyhověly. Žalovaný se dle žalobce s jeho námitkami dostatečným způsobem nevypořádal. Tvrzením, že byl měřicí rychloměr obsluhován konkrétní osobou, tedy žalobce konečně zpochybňuje rovněž naplnění první podmínky zakotvené v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, totiž že porušení pravidel – překročení nejvyšší povolené rychlosti – bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
48. Soud k této námitce předně uvádí, že si žalobce sám protiřečí, uvádí-li, že „*automatizovaný prostředek měření rychlosti byl obsluhován*.“ Měřicí rychloměry totiž fungují buď v režimu automatickém, nebo režimu manuálním. Automatický režim spočívá v tom, že jsou radarem automaticky snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. V případě režimu manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37). Tvrdí-li tedy žalobce soudem výše citované, jedná se z podstaty o nonsens.
49. Soud výše zrekapituloval obsah napadeného rozhodnutí (viz bod 14 rozsudku), v němž se žalovaný vypořádal mj. i s tvrzeními, že radar (blíže nespecifikovaný) měl být obsluhován osobou jménem R. N. a že výstupy z radaru jsou spravovány soukromým subjektem. Žalovaný konkrétně uvedl, že automatizovaný technický prostředek nemohl být manuálně obsluhován, jelikož pracuje v automatickém režimu. Data o měření rychlosti jsou podle žalovaného přenášena v šifrované podobě zabezpečenou formou do datového centra, odkud dochází k dekodování dat přestupku na pokyn pověřeného příslušníka městské policie. Proto žalovaný vyhodnotil za irrelevantní návrh žalobce na výslech obsluhujícího pracovníka, neboť žádná osoba radar neobsluhovala. Dále žalovaný uvedl, že společnosti AŽD Praha s.r.o. a CAMEA, spol. s r.o., nejsou hmotně zainteresovány na postihu řidičů. Žalovaný se tedy s odvolacími námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalobce v žalobě nijak nepolemizuje s tvrzeními žalovaného a přehlíží, že jeho argumenty byly žalovaným vypořádány a jak byly vypořádány.
50. Soud neměl důvod neuvěřit žalovanému, že radar obsluhován nebyl. Ostatně oba skutky spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti byly zaznamenány – jak ze správního spisu a zejména z přiložených snímků nezpochybnitelně vyplývá – při tzv. „úsekovém měření“. Jedná se o měření rychlosti postavené na principu měření doby, za kterou vozidlo přesně vymezený úsek projede. Soudu je přitom známo, že k tomuto způsobu měření jsou používány výhradně automatizované technické prostředky, tedy nikoliv radary obsluhované. Soud má za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s tvrzením, že byl radar obsluhován, vypořádal zcela dostatečným způsobem. Žaloba v tomto ohledu oproti dříve podanému odvolání nepředstavuje žádný argumentační posun. Za situace, kdy žalovaný uvedl, že radar obsluhován nebyl (čemuž soud přisvědčil), nepřipadal samozřejmě v úvahu výslech svědka – údajného obsluhujícího pracovníka, který ale ve skutečnosti

radary neobsluhoval. Soud má ostatně tvrzení žalobce o konkrétní osobě, která měla obsluhu radaru provádět, v kontextu dalších žalobcových tvrzení za absurdní. Žalobce sice dle svých slov vozidlo v inkriminovaný čas neřídil, ale zato má údajně jasno v tom, jaká osoba v daném místě a čase (příčemž místo a čas spáchání přestupků jsou rovněž žalobcem zpochybněny) obsluhovala rychloměr. Už jen proto se tvrzení žalobce jeví jako zcela nedůvěryhodné. Jakákoliv snaha správních orgánů o kontaktování žalobcem uvedené osoby by tedy představovala úkony zjevně nadbytečné.

51. Stejně tak má soud za to, že se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal s námitkou, že výstupy z radaru jsou spravovány soukromým subjektem. Měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích je součástí působnosti Policie České republiky a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích (srov. § 79a zákona o silničním provozu). Toto oprávnění nelze bez zákonného zmocnění přenést na jiný subjekt. Zákon tedy nepřipouští, aby měření rychlosti v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích vykonávaly jiné subjekty, například v rámci podnikání. Jiné (typicky soukromé) subjekty mohou provádět pouze servisní činnosti související s provozem měřících zařízení, a to podle judikatury Nejvyššího správního soudu navíc pouze za předpokladu, že na výsledku měření nejsou hmotně zainteresováni (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018 - 33; ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 - 67; ze dne 2. 10. 2008, č. j. 7 As 6/2008 - 162; ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37; nebo ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 - 27).
52. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobcovu tvrzení, že jsou výstupy z radarů spravovány soukromým subjektem, popřel a poměrně detailně popsal proces přenosu dat radary zaznamenaných. Tato automaticky generovaná data dle žalovaného putují v šifrované podobě přímo k pověřenému pracovníkovi městské policie, tedy aniž by v procesu jejich zpracovávání jakkoliv vystupoval soukromý subjekt. Soukromé subjekty (společnosti AŽD Praha s.r.o. a CAMEA, spol. s r.o.), které žalobce v žalobě zmiňuje, tedy dle žalovaného daty o překročení rychlosti projíždějícími vozidly nikterak nedisponují a nikterak s nimi nepracují. Dle žalovaného nejsou tyto společnosti na postihu řidičů ani hmotně zainteresovány. Dle soudu se jedná o ucelenou a logickou argumentaci, ale ani s ní žalobce v žalobě nikterak nepolemizuje. Soud proto uzavírá, že i ve vztahu k námitce o tom, že výstupy z radarů údajně spravuje soukromý subjekt, se žalovaný vypořádal zcela dostačujícím způsobem. I v této části žaloby považuje soud uplatněné námitky za nedůvodné.

Zbývající obecné námitky

53. V úvodní části žaloby žalobce obecně uvedl, že se žalovaný chybně vypořádal s argumenty žalobce vznesenými v odvolání a že některé argumenty a důkazní návrhy přešel bez povšimnutí. Nevypořádal údajně „celou řadu odvolacích námitek“. Jak však vyplývá z výše uvedeného, má soud za to, že se žalovaný odvolacími námitkami zabýval ještě dostatečným způsobem. Některé námitky – zejména námitka absence materiálního znaku přestupku – sice měly být vypořádány důsledněji, nicméně ve výsledku má soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Hovoří-li žalobce v obecnosti o „celé řadě odvolacích námitek“, které nebyly vypořádány, zejména že nebyla vypořádána námitka úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu, aniž by žalobce své tvrzení blíže konkretizoval (a aniž by takto formulovaná námitka byla v odvolání obsažena), upozorňuje soud na to, že žalobním bodem není obecný odkaz na obsah dříve učiněných

podání. Není na soudu, aby procházel odvolání žalobce a hledal, které odvolací námitky žalovaný nevypořádal (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020 - 32, bod 7; či ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020 - 30, bod 7). Jelikož tedy žalobce nad rámec výše vypořádaného žádné další konkrétní námitky neuvedl, soud se obecným poukazem na údajné vady napadeného rozhodnutí dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

54. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce